

Arrest

nr. 145 608 van 19 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Iraakse nationaliteit, kwam in België aan op 19 februari 2015 en vroeg dezelfde dag asiel aan. De weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) van 18 maart 2015 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd bij arrest van 13 april 2015, nr. 143010. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 22 april 2015. Op 6 mei 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiiitische moslim te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Kerbala, Zuid-Irak. Omwille van de werkzaamheden van uw vader - uw vader zou sinds 2003 of 2004 werkzaam zijn bij 'Waqf Shiai', een instantie die instaat voor de beveiliging van sjiiitische heiligdommen - vreesde u gevisseerd te worden en doelwit te worden van een aanslag. U verliet Irak op 18 februari 2015 en reisde, samen met uw tante Rahab Abdelrahim Abbas Al Ayaan (O.V. 8.024.468), naar België waar u op 19 februari 2015 een eerste asielaanvraag indiende.

Op 18 maart 2015 besloot de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit omdat u uw beweerdde vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken en omdat er toen in Kerbala voor burgers geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U diende beroep in tegen deze weigeringsbeslissing doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde in haar arrest van 13 april 2015 de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) genomen weigeringsbeslissing. U diende geen beroep in bij de Raad van State (RvSt). De door het CGVS, in het kader van uw eerste asielaanvraag, genomen weigeringsbeslissing geniet aldus kracht van gewijsde en de erin aangehaalde motieven kunnen niet langer worden betwist.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende u op 22 april 2015 een tweede asielaanvraag in. U haalde aan dat uw problemen in Irak nog steeds actueel zijn en u meent dat uw leven nog steeds in gevaar is in geval van een eventuele terugkeer naar Irak en dit omwille van uw vaders werkzaamheden bij 'Waqf Shiai'. U verklaarde in kader van uw tweede asielaanvraag dat uw ouders na uw vlucht uit Irak hun woning verkochten en in het huis van uw grootmoeder in Abassiya al Sharkiya wijk te Kerbala gingen wonen. Op 16 maart 2015 zou uw vader een dreigbrief hebben gevonden die over de poort van de woning was gegooid. Door middel van deze dreigbrief, die afkomstig was van de terroristische groepering 'Kataeeb Yaltharaat al-Hussein', zouden uw vader en uw familieleden met de dood zijn bedreigd indien zij hun woning niet zouden verlaten binnen de 72 uur, en dit omwille van het werk van uw vader. Uw vader zou hierna klacht hebben ingediend en de klacht zou zijn doorgestuurd naar de rechtbank. Uw vader zou uiteindelijk vernomen hebben dat zijn veiligheid en deze van uw familie niet kan gegarandeerd worden. Uw vader en uw familieleden, die als sedert 2010 van plan zouden geweest zijn Irak te verlaten, zouden nadat ze de dreigbrief ontvingen ook de woning in Abassiya verlaten hebben en, tot hun effectieve vertrek uit Irak, op een voor u onbekende bestemming verbleven hebben. Op 2 april 2015 zouden uw familieleden Irak hebben verlaten en naar Dubai zijn gereisd. In Dubai zouden ze echter zijn tegengehouden en op 3 april 2015 naar Irak - Najaf - zijn teruggestuurd. Direct na hun aankomst zou uw familie uit vrees voor de groepering 'Kataeeb Yaltharaat al-Hussein' naar Bagdad zijn doorgereisd en zich daar als ontheemden hebben gevestigd in een woning in de 'Al Jihad'-wijk. Rekening houdende met hetgeen uw familie na uw vertrek uit Irak meemaakte, i.c. de bedreiging omwille van uw vaders werk, bent u ervan overtuigd dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Irak zal vermoord worden. U haalde voorts nog een vrees aan te worden gearresteerd en gerechtelijk vervolgd omdat u een asielaanvraag indiende en u verwees naar de algemene onveilige situatie in Irak. Tot slot haalde u nog aan dat u in Irak geen vast officieel werk had en dat ook uw vader thans zonder werk zit.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van de dreigbrief die uw vader ontving, een kopie van de klacht die uw vader indiende bij de politie naar aanleiding van de dreigbrief, d.d. 19/3/2015, een kopie van een gerechtelijk bevel uitgereikt door de rechtbank van Kerbala met vermelding van de moeilijkheden om de veiligheid van uw familie te kunnen garanderen, d.d. 23/3/2015, een kopie van het procesverbaal van de klacht die uw vader indiende bij de politie, d.d. 19/3/2015 en een kopie van een attest van het Ministerie van Immigratie en Ontheemden waaruit blijkt dat uw vader actueel als ontheemde in de Al Jihad-wijk te Bagdad woont, d.d. 6/4/2015.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u doorheen uw tweede asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht op grond waarvan in uw hoofde kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u, net als bij uw eerste asielaanvraag, ook nu weer aanhaalt te vrezen voor uw leven en dit omwille van uw vaders werkzaamheden bij 'Waqf Shiai'. U verwijst hierbij naar de

problemen die uw familie in Irak zou hebben gekend na uw vlucht en meent deze aan de hand van verschillende stavingstukken te kunnen aantonen. Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag duidelijk werd geoordeeld, en afdoende werd gemotiveerd, dat u uw beweerde vrees voor vervolging omwille van uw vaders werkzaamheden, niet aannemelijk had weten te maken. Zo kon de Commissaris-generaal immers vaststellen dat (i) u niet verder kwam dan het uiten van vage, weinig gedetailleerde verklaringen en loutere veronderstellingen die u niet op overtuigende wijze kon onderbouwen, (ii) uw beweringen betreffende de risico's voor familieleden van veiligheidspersoneel niet strookten met de concrete gedragingen naar veiligheid toe en tevens indruiste tegen de beschikbare informatie op het CGVS, (iii) het gedrag van uw vader enerzijds en van uw broer Mohamed Mehdi anderzijds ten zeerste klemde met, minstens de ernst, van de beweerde vrees voor vervolging, (iv) u begin januari 2014 besloot uw werk stop te zetten en ook het land te verlaten doch dit zonder enige concrete aanleiding, (v) u pas een jaar later, i.c. in februari 2015, uw land ook effectief verliet en er zich in die periode geen feiten voordeden die uw vrees konden objectiveren, (vi) u ondanks uw jarenlange vrees voor vervolging omwille van uw vaders werk u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) amper enige kennis bleek te hebben over het werk van uw vader en (vii) u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reisweg. De Commissaris-generaal wees er voorts nog op dat er toen in Kerbala voor burgers geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze weigeringsbeslissing werd op 13 april 2015 bevestigd door de RvV zodat de erin aangehaalde motieven niet langer kunnen worden betwist.

U merkt in het kader van uw huidige asielaanvraag op dat er een link is met uw vorige asielaanvraag, dat uw familie na uw vertrek bedreigd werd door dezelfde mensen (zie gehoorverslag CGVS 28/4/2015 p. 2 en 3) en u meent op basis hiervan te kunnen aantonen dat u in geval van een eventuele terugkeer zal worden vervolgd. Rekening houdende met de bevindingen weergegeven in de beslissing genomen ten aanzien van u in kader van uw eerste asielaanvraag, i.c. u baseerde zich louter op veronderstellingen, haalde geen concrete elementen ter ondersteuning aan en nergens uit uw verklaringen bleek dat u persoonlijk enig probleem meemaakte voor uw vlucht uit Irak, kan vooreerst al niet worden volgehouden dat uw familie na uw vertrek problemen kende met dezelfde mensen als met wie u problemen zou hebben gekend.

Wat de problemen betreft die uw familie in Irak zou hebben meegemaakt na uw vertrek, dient voorts te worden opgemerkt dat aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht en dit omwille van volgende bevindingen.

Zo is het vooreerst toch opmerkelijk dat uw vader in maart 2015, een maand na uw vertrek uit Irak, plots een dreigbrief zou hebben ontvangen waarin hijzelf en uw familie voor het eerst persoonlijk werden bedreigd. Ook al werkte uw vader sedert 2003-2004 bij 'Waqf Shiai', noch hij noch iemand van uw familie zou vóór maart 2015 hierom ooit persoonlijk iets hebben meegemaakt of iets zijn overkomen (zie verklaringen 1ste asielaanvraag). Waarom uw vader dan plots in maart 2015, nadat hij, in tegenstelling tot vele van zijn collega's en hun familieleden, jarenlang nooit enig probleem ondervond, werd bedreigd is niet duidelijk. Uzelf kon hier ook geen antwoord op geven (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 16). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het toch ook mag verbazen dat de groepering, die volgens uw verklaringen bijzonder driest te werk ging, i.c. familieleden van werknemers bij 'Waqf Shiai' werden ontvoerd en vermoord, vele collega's van uw vader werden vermoord (zie verklaringen 1ste asielaanvraag en verklaringen CGVS 2de asielaanvraag p. 16), zich dan ten aanzien van uw vader en uw familieleden uiteindelijk beperkt tot het "slechts" achterlaten van een dreigbrief. Dat uw vader en uw familie hierbij dan ook bovendien nog 72 uur de tijd kregen om hun woning te verlaten en zichzelf zo in veiligheid te brengen, is eveneens zeer opmerkelijk in het licht van uw verklaringen over de daden waaraan de groepering zich schuldig maakt(e) (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Of de militie volgend op het verstrijken van de gestelde deadline nog langs geweest is op zoek naar uw vader en familie, blijkt u verder niet te weten. Daar u zelfs niet weet of uw familie hiernaar nog navraag heeft gedaan in de periode tussen het moment waarop ze de dreigbrief zouden ontvangen hebben, i.c. 16 maart 2015, en het moment waarop ze Irak zouden verlaten hebben, i.c. 2 april 2015, moet worden besloten dat u ook zelf hiernaar niet verder heeft geïnformeerd (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 6 en p. 17). Dit doet afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging temeer daar toch kan worden verondersteld dat u, indien uw verklaringen op de waarheid berusten, zich zo duidelijk mogelijk zou willen informeren over hetgeen uw familie meemaakte teneinde een zo goed mogelijke inschatting te kunnen maken van de eventuele risico's die u loopt in geval van een eventuele terugkeer naar Irak. Uit uw verklaringen blijkt voorts eveneens dat u amper weet heeft van hetgeen uw

familie deed nadat ze de dreigbrief ontvingen. U weet wel dat ze het huis van uw grootmoeder, waar ze de dreigbrief ontvingen, verlieten maar u weet niet hoelang nadien ze daar vertrokken. Evenmin kan u zeggen waar uw familie naartoe ging en waar ze toen verbleven tot aan hun vertrek uit Irak. Dit is ook niet aannemelijk, temeer u voor het vertrek van uw familie uit Irak op 2 april 2015 nog contact had met uw moeder (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 6). Ook al zou uw familie u pas later, na hun terugkeer naar Irak op 3 april 2015, van dit alles op de hoogte hebben gebracht (zie infra), dan nog kan zulks niet vergoelijken dat u ook tot op heden niet kan aangeven wanneer uw familie het huis van uw grootmoeder verliet en waar ze vervolgens naartoe gingen. Voorgaande bevindingen doen eveneens de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten na uw vlucht uit Irak.

De geloofwaardigheid van de problemen waar uw familie mee zou zijn geconfronteerd wordt voorts nog verder uitgehold door de vaststelling dat u hierover met geen woord heeft gerept in het kader van uw eerste asielprocedure. U verklaarde dienaangaande tijdens het gehoor dat u pas een week voordien, i.c. rond 21 april 2015, via uw ouders over de gebeurtenissen werd ingelicht (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 5). Gezien uw ouders reeds op 16 maart 2015 de dreigbrief ontvingen, uw vader reeds op 19 maart 2015 een klacht zou hebben ingediend bij de politie én hij vervolgens reeds op 22 maart 2015 via de rechtbank zou hebben vernomen dat hem in Irak geen bescherming kon geboden worden, is het toch opmerkelijk dat uw familie u toentertijd hierover helemaal niets zou hebben verteld. Zoals hoger reeds werd opgemerkt had u tot eind maart 2015 - tot 2 à 3 dagen voor hun vertrek - contact met uw familie. Uw familie had dus ruimschoots de tijd om u toen al in te lichten over hetgeen ze meemaakten in Irak sinds uw vertrek. U stelde dienaangaande dat uw familie u niet ongerust wilde maken (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 6). Dit mag toch ten zeerste verbazen temeer u net in diezelfde periode, i.c. op 18 maart 2015, in kennis werd gesteld van de weigeringsbeslissing die door de Commissaris-generaal in kader van uw eerste asielaanvraag in uw hoofde werd genomen. Het is hoegenaamd niet geloofwaardig dat u dit niet aan uw familie zou gemeld hebben tijdens de contacten die u nog tot eind maart 2015 met hen onderhield. Bijgevolg is het ook niet geloofwaardig dat uw familie u toen niets zou hebben verteld over de problemen waar zij mee geconfronteerd werden na uw vlucht. Er kan immers worden verondersteld dat uw familie u op dat moment juist wél zou hebben verteld wat zij hadden meegemaakt, minstens dat u hiernaar zou hebben geïnformeerd gezien u tijdens uw contact eind maart 2015 ook vernam dat uw familie Irak zou verlaten (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 6), zodat u die feiten nog kon aanbrengen bij de Belgische asielinstanties om hen alsnog te overtuigen van het gevaar dat u zou lopen in geval van een eventuele terugkeer. U erop gewezen dat het, gezien de weigeringsbeslissing die in uw hoofde werd genomen, toch in uw eigen belang was om op de hoogte te zijn van de problemen van uw ouders en deze zo snel mogelijk aan te brengen, repliceerde u totaal naast de kwestie dat uw beroepsprocedure nog bezig was (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 6). In het licht van bovenstaande had dan ook van u kunnen worden verwacht dat u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag voor de RvV melding zou hebben gemaakt van de problemen waarmee uw familie in Irak geconfronteerd werd indien deze verklaringen de waarheid bevatten.

Dat de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van de thans door u aangehaalde feiten blijkt voorts uit uw onvermogen enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande de bedreiging die uw familie zou ontvangen hebben. U legde weliswaar een aantal documenten - i.c. de dreigbrief, een klacht van uw vader bij de politie, een proces-verbaal van uw klacht en een attest van de rechtbank betreffende de klacht van uw vader - voor, maar hier kunnen ook een aantal bedenkingen worden gemaakt. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u enkel kopieën van deze stukken kan voorleggen. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën kan aan deze stukken dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. U kan ook geenszins duidelijk aangeven waarom u niet in staat bent de originelen van deze stukken voor te leggen. U hiernaar gevraagd kwam u immers niet verder dan op te merken dat uw familie die stukken daar nodig heeft voor de procedure die nog loopt (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 4). U vervolgens gevraagd naar het verloop van deze zaak, welke stappen er nog werden gezet en in welke fase het onderzoek nu zit, beperkte u zich tot de stelling dat de overheid niets doet en dat de rechter besliste dat er geen bescherming kan geboden worden aan uw familie (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 4). Rekening houdende met het feit dat de rechter reeds een beslissing nam werd u nogmaals gevraagd waarom uw vader de originele stukken in Irak nodig heeft. U repliceerde opnieuw dat uw vader u zei dat de zaak nog lopende is en dat hij de stukken daar nodig heeft voor de procedures ginds. Hoe het zit met de zaak van uw vader, in welke fase het onderzoek zit en waarom uw vader die originele stukken daar precies nodig heeft, kan u geenszins verduidelijken (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 4). U kan enkel aanhalen dat uw vader op 19 maart 2015 klacht ging indienen en dat de rechter op 22 maart 2015 besliste dat er geen bescherming kan geboden worden. U erop gewezen dat in het schrijven

van de rechtbank staat vermeld dat het dossier zou worden overgemaakt naar de openbare aanklager, moet u opnieuw bevestigen geen idee te hebben van het verdere verloop van de zaak (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 15). Ondanks de vermelding in het schrijven van de rechtbank dat ook getuigen verklaringen aflegden in kader van uw vaders zaak, bleek u niet eens te weten of er getuigen waren, laat staan dat u kon aangeven wie de getuigen waren. Ook hiernaar heeft u geen navraag gedaan (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 15). Dat uw familie in een moeilijke situatie zit kan worden aangenomen, doch gezien u uw tweede asielaanvraag steunt op de problemen die uw familie in Irak zou hebben gekend is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u met kennis van zaken zou kunnen spreken over de procedure die uw familie aanhangig maakte na de bedreiging die ze kregen, temeer dit een essentieel element van uw relaas betreft. U blijkt bovendien ook geen verdere navraag te hebben gedaan bij uw vader naar de precieze reden/stand van de procedure waardoor hij niet in staat is u de originelen van de voorgelegde stukken op te sturen (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 4).

Wat de dreigbrief betreft kan voorts nog worden opgemerkt dat, los van het feit dat u enkel een kopie kan voorleggen, het tevens louter een getypte brief betreft die door éénder wie en op gelijk welk moment kan zijn opgesteld. Dat het logo van 'Kataeb Yaltharaat al-Hoessein' op deze brief vermeld staat, kan hier geen ander licht op werpen temeer dat dit makkelijk kan worden gedownload en toegevoegd aan een document. De authenticiteit van deze dreigbrief kan dan ook op geen enkele manier worden nagegaan. Opmerkelijk is tevens het feit dat in deze dreigbrief melding wordt gemaakt van "een laatste waarschuwing". Dit impliceert dat uw vader en/of uw familie al eerdere bedreigingen ontvingen. Nochtans verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat noch uw vader noch iemand van uw familie voordien persoonlijke problemen kende en zulks blijkt ook geenszins uit uw huidige asielaanvraag (zie gehoor CGVS 1ste asielaanvraag en zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 11). Deze discrepantie is toch opmerkelijk en doet ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Wat voorts de kopie van de klacht die uw vader zou hebben ingediend bij de politie en de kopie van het proces-verbaal van deze klacht betreffen, moet worden opgemerkt dat deze een loutere weergave zijn van de verklaringen die uw vader bij de politie heeft afgelegd. Dat deze door uw vader aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan is hiermee geenszins aangetoond en kan uit deze stukken dan ook op geen enkele manier worden afgeleid. Ook de kopie van het schrijven van de rechtbank kan hier geenszins een ander licht op werpen. Los van het feit dat ook van dit document de authenticiteit niet kan worden nagegaan, toont ook dit document niet onbetwistbaar aan dat de door uw vader aangehaalde feiten de waarheid bevatten. In het schrijven wordt louter aangehaald dat de verklaringen juist lijken te zijn, niets meer en niets minder. Bovendien blijkt de rechter tot deze bevinding te zijn gekomen op basis van het proces-verbaal, i.c. de verklaringen van uw vader, en de verklaringen van de getuigen. Echter, zoals hoger aangehaald is het geenszins aangetoond dat de feiten vermeld in het proces-verbaal zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Wie de getuigen zijn die de verklaringen van uw vader bijkomend zouden hebben bevestigd is ook geenszins duidelijk. Ondanks dat in het schrijven van de rechter wordt aangehaald dat de gegevens van de getuigen in het proces-verbaal zijn vermeld, blijkt zulks geenszins uit het betreffende procesverbaal. Ook dit doet toch bijkomend vragen rijzen bij de authenticiteit van dit document. Wat tot slot het attest van het Ministerie van Immigratie en Ontheemden betreft, moet eveneens worden opgemerkt dat dit niet kan worden weerhouden als een overtuigend tastbaar begin van bewijs van de door u voorgehouden feiten. Het feit terzijde dat ook van dit document louter een kopie werd voorgelegd, moet er voorts worden opgemerkt dat uit dit document blijkt dat dit werd uitgereikt op vraag van uw vader. Dat uw vader ten overstaan van deze instantie aanhaalde dat hij uit Kerbala moest vertrekken omdat hij er werd bedreigd, toont nog niet aan dat dit ook zo gebeurde. Dit document kan voorts ook niet worden weerhouden als een onweerlegbaar bewijs van het feit dat uw familie momenteel in Bagdad zou verblijven.

U kon ook doorheen uw verklaringen niet overtuigen van hun verblijf in Bagdad. U verklaarde dat ze op 3 april 2015 vanuit Dubai werden teruggestuurd naar Najaf in Irak. Vandaar zouden ze direct naar Bagdad zijn doorgereisd (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 16 en 17). Dat uw familie op 2 april 2015 vanuit Irak vertrok en op 3 april 2015 vanuit de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) werd teruggestuurd naar Irak, heeft u vooreerst niet aangetoond. U verklaarde dat u uw familie zou contacteren om hen naar hun paspoorten te vragen en deze ter bewijs van hun reis uit/naar Irak voor te leggen doch tot op heden heeft u de Commissaris-generaal deze reisdocumenten niet voorgelegd. Via een email liet uw raadsman de Commissaris-generaal op 30 april 2015 weten dat u uw familie niet kan bereiken (zie groene map in administratief dossier). Deze loutere bewering wordt op geen enkele manier ondersteund. U toont ook niet aan welke pogingen u zou hebben ondernomen, hoe vaak u zou gepoogd hebben hen te bereiken en u verduidelijkt ook op geen enkele manier waarom het u niet lukt uw familie te bereiken. Hoe dan ook, ook al zou het vaststaan dat uw familie begin april 2015 Irak verliet

maar de dag nadien vanuit Dubai werd teruggestuurd, dan nog is hiermee niet aangetoond dat zij Irak dienden te verlaten om de redenen zoals door u werden aangehaald en evenmin dat zij thans in Bagdad verblijven. Zo bleek u immers ook niet te weten waarom uw familie besliste direct door te reizen naar Bagdad. Of uw familie nog problemen zou hebben gekend na hun terugkeer uit VAE weet u evenmin. Hoe uw familie er voorts in slaagde om direct in Bagdad een woning te vinden, kon u ook niet verduidelijken. U kwam hier niet verder dan aan te halen dat uw vader daar wel vrienden heeft, maar wie hem zou geholpen hebben is u niet duidelijk. Tot slot heeft u ook geen idee of uw familie in Bagdad problemen heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 17 en 19). Uw onwetendheid dienaangaande is zeer frappant. Ook hier kan immers worden opgemerkt dat, gezien u uw tweede asielaanvraag linkt aan de situatie van uw familie in Irak, er toch redelijkerwijs kan verwacht worden dat u hieromtrent meer en duidelijke informatie zou hebben. Bovendien kan zich de vraag worden gesteld waarom uw sjiitische familie überhaupt de keuze zou maken om naar Bagdad (Centraal-Irak) te gaan waar soennitische milities actief zijn en sektarisch gemotiveerd geweld niet uit te sluiten is, terwijl ze evengoed de mogelijkheid hebben om zich elders in het sjiitische zuiden van Irak te vestigen. Dat ze naar Bagdad gingen omdat de militie van Sorchī overal aanwezig is in het Zuid-Irak en Bagdad veel groter is qua oppervlakte (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 17), kan niet worden weerhouden als uitleg temeer daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van uw familie met deze militie na uw vlucht uit Irak. Ook al zou het vaststaan dat uw familie momenteel in Bagdad verblijft, quod non, dan nog wijzigt dit niets aan de hogervermelde bevindingen aangaande de problemen van uw familie na uw vertrek uit Irak. Aangaande de voorgelegde documenten kan volledigheidshalve hier nog worden aan toegevoegd dat het in Irak sowieso mogelijk is om alle documenten tegen betaling te verkrijgen, waardoor hun bewijswaarde sowieso al relatief is. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat u geen overtuigend en tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd van de problemen die uw familie zou hebben gekend in Irak na uw vlucht.

U haalde voorts nog aan dat u in Irak geen vast werk heeft en dat ook uw vader momenteel geen werk heeft. Dient hier te worden opgemerkt dat dit problemen van louter socio-economische aard zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Dat uw vader als gevolg van de dreigbrief die hij kreeg in maart 2015 zijn werk stopzette, kan gezien voorgaande vaststellingen niet worden weerhouden. Uzelf had wel werk in Irak maar besliste zelf in januari 2014 uw werk stop te zetten (zie verklaringen 1ste asielaanvraag). Dat dit geen vast werk betrof, is ook geenszins een element om in uw hoofd te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Waar u tot slot nog aanhaalt dat u in geval van een terugkeer strafrechtelijk zal worden vervolgd omwille van uw asielaanvragen, moet worden opgemerkt dat dit een loutere bewering betreft van uw kant die u op geen enkele manier kan staven aan de hand van enig objectief stuk. Bovendien is het opmerkelijk dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag nooit een dergelijke vrees heeft geuit. Op grond waarvan u thans meent hiervoor te moeten vrezen is dan ook geenszins duidelijk. Dient hier ook nog te worden aan toegevoegd dat u ook geenszins heeft aangetoond dat de autoriteiten in uw land van herkomst überhaupt weet hebben van uw asielaanvragen in België. De Commissaris-generaal beschikt ook zelf niet over dergelijke aanwijzingen.

Rekening houdende met voorgaande moet worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal - en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied,

waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische militieën elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast 'Baghdad International Airport' beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. Verzoeker voegt bij zijn asielaanvraag een origineel paspoort, documenten inzake verzoekers studies en werk, een kopie van de badge en het embleem van zijn vader, een attest in verband met het werk van zijn vader, een foto van het gedenkteken voor de gesneuvelde collega's van zijn vader en kopies uit een notaboekje waar verzoekers relaas in staat.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verzoeker bevestigt vervolgens zijn asielaanvraag en deelt mee dat hij internationale hulp heeft gezocht, omdat hij van zijn nationale autoriteiten onvoldoende bescherming kon krijgen.

2.2. In een voorafgaande opmerking meent verzoekende partij als volgt: *“Het CGVS heeft het relaas van verzoeker subjectief geïnterpreteerd. In de motivering worden uitsluitend enkele “spijkers-op-laag-water” opgesomd om daarmee de beslissing te rechtvaardigen. Anders gezegd, uitsluitend indicaties die volgens het CGVS erop zouden kunnen wijzen dat het verhaal van verzoeker niet plausibel zou zijn (quod non), worden genoemd, terwijl de sterke indicaties dat het verhaal van verzoeker wel geloofwaardig is, worden genegeerd en niet in de motivering worden genoemd. Het CGVS is dus bevooroordeeld in haar behandeling van het verzoek van verzoeker en doet aan “cherry picking”. Een dergelijke bevooroordeeldheid (“bias”) van de zijde van het CGVS is in strijd met de waarheidsvinding en met het beginsel van verbod van willekeur.*

Wat betreft de stellingen die het CGVS aanvoert om daarmee de plausibiliteit van het relaas van verzoeker te beoordelen, is het natuurlijk zo dat het CGVS in het geheel geen zogenaamde “baseline” heeft om te bepalen of verzoeker de waarheid spreekt of niet. Het verhoor van iemand vergt feitelijk een forensisch-psychologische opleiding en ervaring om te achterhalen of iemand liegt of niet. Die opleiding heeft de medewerker van het CGVS die het verhoor/interview met verzoeker deed niet. De medewerker van het CGVS kan dan wel proberen – uit goed gemeend amateurisme – om de waarheid te achterhalen, maar dat rechtvaardigt niet om daaraan een verregaande beslissing zoals in deze zaak is genomen, te nemen. Bovendien is het verhoor vanuit een vooringenomen (bevooroordeelde) houding gedaan. Het CGVS, althans haar medewerker, lijkt er in het verhoor en haar motivering uitsluitend op gericht te zijn om dingen te benoemen die volgens haar dan erop zouden wijzen dat het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig is. Bevestigende feiten van verzoeker worden verzwegen. Dit is geen faire behandeling van deze zaak en leidt tot willekeur door het CGVS.”

2.3. Voorts stelt verzoeker dat hij zijn asielaanvraag steunt *“Verzoeker baseert zijn tweede asielaanvraag eveneens op het feit dat zijn vader werkzaam was bij de Waqf Shlai. Hij had een functie op directieniveau. Zijn vader is een zeer religieus practiserend moslim. Verzoeker zelf is ook sjiitische moslim. Verzoeker bevestigt dat de leden van de islamitische staat ook familieleden van de mensen die werkzaam zijn bij Waqf Shlai viseren. (Waqf Shlai is een instantie die verantwoordelijk is voor de beveiliging van de sjiitische heiligdommen.) Verzoeker heeft reeds in zijn eerste asielaanvraag voldoende voorbeelden aangereikt van mensen die ernstig in de problemen zijn gekomen omwille van werkzaamheden bij Waqf Shlai. Zo heeft verzoeker aangegeven dat een zoon van een collega van zijn vader vermoord werd.*

Na zijn vlucht uit Irak, heeft zijn familie de gezinswoning verkocht en zijn zij gaan wonen in het huis van de grootmoeder van verzoeker in Abassiya al Sharkiya wijk te Kerbala. Op 16 maart 15 heeft de vader van verzoeker een dreigbrief gevonden, die over de poort van de woning was gegooid. Deze dreigbrief is afkomstig van de terroristische groepering “Kataeeb Yaltharaat al-Hussein”. De familie werd bedreigd met de dood indien zij hun woning niet zouden verlaten binnen de 72 uur, om reden van het werk van zijn vader. De vader van verzoeker heeft klacht ingediend en deze klacht werd doorgestuurd naar de rechtbank. De veiligheid van het gezin kon echter niet worden gegarandeerd en om deze reden besloot het gezin het land te verlaten. Op 2 april 2015 heeft het gezin Irak verlaten en zijn zij naar Dubai gereisd. Daar werden zij tegengehouden en op 3 april werden zij teruggestuurd naar Irak, meer bepaald naar Najaf. Uit vrees voor de groepering van wie de dreigbrief uitging (“Kataeeb Yaltharaat al-Hussein”), heeft de familie zich gevestigd in de Al-Jihad wijk in Bagdad. Zij hebben zich daar gevestigd als ontheemden en wijk in Bagdad. Zij hebben zich daar gevestigd als ontheemden en hun situatie is allerm minst optimaal. Gelet op hetgeen de familie van verzoeker heeft meegemaakt, is het voor verzoeker zeker niet veilig om terug te keren naar Irak. Verzoeker verwijst naar de dreigbrief, die bestemd was voor de hele familie, verzoeker verwijst naar de algemene situatie, verzoeker vreest ook voor zijn leven omdat hij in het buitenland een asielaanvraag heeft ingediend.

Het CGVS stelt de vraag waarom de familie pas in maart 2015 een dreigbrief ontving. Verzoeker moet hierop het antwoord schuldig blijven. Deze vraag is immers een vraag die onmogelijk kan beantwoord worden. Het is voor niemand duidelijk waarom de familie in maart 2015 een dreigbrief ontving. familie in

maart 2015 een dreigbrief ontving. familie in maart 2015 een dreigbrief ontving. familie in maart 2015 een dreigbrief ontving. familie in maart 2015 een dreigbrief ontving. familie in maart 2015 een dreigbrief ontving. familie in maart 2015 een dreigbrief ontving. Deze vraag is ook irrelevant. Verzoeker heeft een kopie van de dreigbrief neergelegd. De originele kon hij niet overmaken aan het CGVS, daar het voor verzoeker niet mogelijk was om contact te nemen met zijn familie.

Waar zijn familie heeft verbleven nadat zij de woning van de woning de grootmoeder van verzoeker had verlaten, kon verzoeker niet zeggen. Verzoeker deelt mij dat hij enkel kort telefonisch contact heeft gehad met zijn familie en dat niet werd gesproken over deze details”.

Verzoeker meent in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming “minstens op basis van artikel 48/4, §2,b”).

Beoordeling

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.6. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar hij in een voorafgaande opmerking stelt dat het gehoor niet naar behoren is verlopen omdat een *“verhoor van iemand vergt feitelijk een forensisch-psychologische opleiding en ervaring om te achterhalen of iemand liegt of niet. Die opleiding heeft de medewerker van het CGVS die het verhoor/interview met verzoeker deed niet. De medewerker van het CGVS kan dan wel proberen – uit goed gemeend amateurisme – om de waarheid te achterhalen, maar dat rechtvaardigt niet om daaraan een verregaande beslissing zoals in deze zaak is genomen, te nemen”*. Immers nergens wordt in de wetgeving dergelijke verregaande specialisering noodzakelijk geacht of verwacht en evenmin kan dit uit de geest van de asielwetgeving of zelfs de Europese directieven worden afgeleid. Bovendien gaat verzoekende partij manifest voorbij aan zijn plicht tot volledige medewerking. Immers van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag vanaf het eerste interview op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

2.7. Verzoekers bewering dat *“het verhoor vanuit een vooringenomen (bevooroordeelde) houding gedaan”* is, kan niet blijken uit het administratief dossier. Ook geeft verzoeker niet aan op welke punten zijn verklaringen verkeerd zouden zijn opgenomen. Evenmin geeft verzoeker aan waar hij vollediger of gedetailleerder had kunnen zijn. Integendeel verzoeker bevestigt dat zijn kennis beperkt is en hij enkel kan vermelden wat hij van zijn familie heeft gehoord.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.8. Verzoeker herhaalt zijn asiel relaas terwijl de bestreden beslissing er op wijst dat de problemen van het gezin die voortvloeien uit de baan van verzoekers vader bij de Waqf Shiai niet zijn aangetoond nu de commissaris-generaal slechts kon vaststellen *“dat (i) u niet verder kwam dan het uiten van vage, weinig gedetailleerde verklaringen en loutere veronderstellingen die u niet op overtuigende wijze kon onderbouwen, (ii) uw beweringen betreffende de risico's voor familieleden van veiligheidspersoneel niet strookten met de concrete gedragingen naar veiligheid toe en tevens indruiste tegen de beschikbare informatie op het CGVS, (iii) het gedrag van uw vader enerzijds en van uw broer Mohamed Mehdi anderzijds ten zeerste klemde met, minstens de ernst, van de beweemde vrees voor vervolging, (iv) u begin januari 2014 besloot uw werk stop te zetten en ook het land te verlaten doch dit zonder enige concrete aanleiding, (v) u pas een jaar later, i.c. in februari 2015, uw land ook effectief verliet en er zich in die periode geen feiten voordeden die uw vrees konden objectiveren, (vi) u ondanks uw jarenlange*

vrees voor vervolging omwille van uw vaders werk u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) amper enige kennis bleek te hebben over het werk van uw vader en (vii) u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reisweg. De Commissaris-generaal wees er voorts nog op dat er toen in Kerbala voor burgers geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet”.

2.9. De loutere bewering dat niet kon worden geconcludeerd “dat het relaas van verzoeker niet waarachtig zou zijn omdat hij (1) niet wist waarom de dreigbrief net werd verstuurd in maart 15 en omdat hij (2) niet wist waar zijn familie heeft verbleven na het verlaten van de woning van zijn grootmoeder”, en deze conclusie “erg kort door de bocht” is, kan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet herstellen. Zoals de Raad reeds benadrukte in zijn arrest nr. 143010 van 13 april 2015 heeft verzoeker “universitaire studies gedaan zodat minstens kan verwacht worden dat hij inzicht heeft in de taken die zijn vader beweerdelijk jarenlang, sedert 2003 of 2004, uitvoerde. Dit klemmt te meer nu verzoeker hiervoor naar het buitenland zou vertrekken zodat kan aangenomen worden dat hij de nood en de oorzaak van zijn vertrek grondig zou overleggen. Verzoekers onbekendheid met de veiligheidsdiensten ondergraven de waarachtigheid van de verklaringen”.

2.10. Verzoeker bevestigt dat hij geen bijkomende informatie kan geven omdat zijn familie dergelijke inlichtingen niet gaf. Hij stelt dat hij meermaals trachtte zijn familie telefonisch te bereiken maar dit niet mogelijk was. Verzoeker legt ter terechtzitting een nota neer met een attest van de sociale dienst van het transitcentrum Caricole. Hieruit kan echter enkel blijken dat, zoals verzoeker het stelt, ook zijn familie niet langer op hun gewoon adres bereikbaar is en zij Irak trachten te verlaten. Ook de neergelegde documenten kunnen niet bijdragen tot het herstellen van een ongeloofwaardig asielaas. Immers het betreffen allen fotokopieën waaraan de Raad geen geloof kan hechten aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien is de klacht van verzoekers vader bij de politie naar aanleiding van de dreigbrief van 19 maart 2015 een louter optekenen van eenzijdige verklaringen en wordt hiermee de waarachtigheid van deze klacht niet aangetoond. De fotokopieën van de overige procesdocumenten van Kerbala worden evenmin ondersteund door enige, laat staan geloofwaardige, verklaringen. De Raad kan bovendien niet inzien waarom een lid van de Waqf Shiai niet eerst eigen kanalen en mogelijkheden aanspreekt inzake de problemen die voort zouden vloeien uit verzoekers vaders professionele activiteiten. Dat verzoeker, die nog in Irak was bij de aanvang van zijn vaders problemen, hierover niets weet kan slechts ondersteunen dat verzoekers familie toen niet geviséerd werd. Ten slotte is de fotokopie van een attest van 6 april 2015 van het Ministerie van Immigratie en Ontheemden waaruit blijkt dat verzoekers vader actueel als ontheemde in de Al Jihad-wijk te Bagdad woont evenmin het bewijs van vervolging. Immers indien verzoekers familie zonder succes gepoogd heeft Irak te verlaten en zij vanuit Dubai teruggestuurd werden naar Irak, dan nog is zoals het CGVS het stelt, niet aannemelijk dat verzoekers familie Bagdad zou verkiezen boven hun eigen Shia gebied.

2.11. Immers ook al zou de vader van verzoeker problemen hebben met sommige Shia milities -wat niet is aangetoond- dan nog wordt niet aangetoond dat personeelsleden van de Waqf Shiai en zelfs hun kinderen of familieleden, in Zuid-Irak specifiek geviséerd worden door deze milities of door leden van de Islamitische Staat. Bovendien kan het tegendeel blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar gelezen kan worden dat de Shia in Irak sterk georganiseerd hun verdediging opnemen en na dreigementen van de vernietiging van heiligdommen de veiligheidsbemanning nog verder werd opgedreven. Verzoeker blijft dan ook bij vage beweringen. Uit verzoekers verklaringen ter terechtzitting dat de situatie in Irak en de algemene onveiligheid het onmogelijk maakt om een toekomst uit te bouwen, kan, hoe oprecht verzoeker op dit punt ook blijkt te zijn, geen vluchtelingrechtelijke vrees worden afgeleid.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de CGVS beoordeling van de situatie in Zuid-Irak niet betwist. De Raad meent dat deze pertinent is en blijkt uit de stukken toegevoegd aan het administratief dossier dat zich geen toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet opdringt. Waar verzoeker in ondergeschikte orde meent in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet kan, gezien verzoeker enkel uitdrukkelijk verwijst naar hetgeen hij heeft uiteengezet onder het Verdrag van Genève, herhaald worden dat noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn. Bijgevolg worden deze motieven door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.15. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK